

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PLz. ÚS 3/2015-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. marca 2015 v pléne zloženom z predsedníčky Ivetty Macejkovej a zo sudcov Jany Baricovej, Petra Brňáka, Ľubomíra Dobríka, Ľudmily Gajdošíkovej, Sergeja Kohuta, Milana Ľalíka, Lajosa Mészárosa, Marianny Mochnáčovej, Ladislava Orosza a Rudolfa Tkáčika podľa § 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov vo veci zjednotenia odchylných právnych názorov II. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovených v uznesení sp. zn. II. ÚS 507/2010 z 25. novembra 2010 a v stanovisku I. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky, ku ktorému dospel pri predbežnom prerokovaní sťažnosti mesta Vysoké Tatry vedenej pod sp. zn. I. ÚS 590/2014, prijal toto

s t a n o v i s k o :

Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov.

Odôvodnenie:

I.

Charakteristika sťažnosti vedenej pod sp. zn. I. ÚS 590/2014

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 8. septembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 5 M Obdo 3/2013 z 30. júna 2014 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v procesnom postavení žalovaného v právnej veci obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) o zaplatenie sumy 102 901,15 € s príslušenstvom vedenej na Okresnom súde Poprad (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 18 Cb 14/2006. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 18 Cb 14/2006 zo 4. novembra 2008 zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 80 000 Sk s 13 % úrokom z omeškania ročne za obdobie od 26. októbra 2005 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti okresný súd žalobu zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podali obaja účastníci konania odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 3 Cob 22/2009 z 20. októbra 2009 tak, že zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Okresný súd v súlade s názorom vysloveným odvolacím súdom doplnil dokazovanie v naznačenom smere a vo veci opakovane rozhodol rozsudkom sp. zn. 18 Cb 14/2006 z 24. februára 2011 tak, že zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 2 655,51 € s 13 % úrokom z omeškania ročne od 26. októbra 2005 do 31. decembra 2008, s 12,5 % úrokom z omeškania ročne za obdobie od 1. januára 2009 do 30. júna 2009

a s 11 % úrokom z omeškania ročne od 1. júla 2009 do zaplattenia, ďalej sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania. Okresný súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol a v časti o zaplattenie 3 319,39 s 13 % úrokom z omeškania ročne od 26. októbra 2005 do zaplattenia konanie zastavil. Aj tento v poradí druhý rozsudok súdu prvého stupňa napadli odvolaním obaja účastníci konania. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Cob 2/2012 z 13. novembra 2012 rozhodol tak, že zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný na plnenie žalobcovi tak, že návrh žalobcu zamietol. Súčasne potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti a zmenil ho vo výroku o trovách konania tak, že žalobca je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy celého konania v sume 16 144,52 €.

Na podnet žalobcu podal proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Cob 2/2012 z 13. novembra 2012 mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) a navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu, že je neprípustné, aby krajský súd dospel k odlišným skutkovým zisteniam vedúcim k záveru o neodôvodnenosti žaloby len na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom. Ak bol krajský súd toho názoru, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie mal sám opakovať, prípadne ho doplniť.

Sťažovateľ v rámci konania o mimoriadnom dovolaní na výzvu najvyššieho súdu vo svojom písomnom stanovisku navrhol, aby dovolací súd mimoriadne dovolanie odmietol a zaviazal žalobcu zaplatiť mu trovy dovolacieho konania. Sťažovateľ vo svojom vyjadrení, poukazujúc na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ako aj judikatúru ústavného súdu, uviedol, že mimoriadne dovolanie je možné podať iba vtedy, pokiaľ sú súčasne splnené tieto podmienky:

1. porušenie zákona právoplatným rozhodnutím súdu,
2. požiadavka na ochranu práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu,
3. nemožnosť dosiahnutia ochrany inými právnymi prostriedkami.

V tejto súvislosti poukázal na judikatúru ústavného súdu, v zmysle ktorej rešpektovanie kritérií spočívajúcich v povinnosti vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení vytýkaných v mimoriadnom dovolaní je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu, ako aj z hľadiska základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (sp. zn. III. ÚS 179/2013 z 15. júla 2013, sp. zn. III. ÚS 307/2012 z 12. februára 2013). Totožné právne závery vyplývajú napríklad aj z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 M Cdo 6/2009 z 27. novembra 2009.

Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa v jeho právnej veci napadnutým uznesením absolútne nerešpektoval judikatúru ústavného súdu, ako aj judikatúru samotného najvyššieho súdu. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 343/2010, podľa ktorého všeobecné pravidlo, že proti nálezu ústavného súdu sa nemožno odvolať, má za následok, že nález v celku (výrok aj odôvodnenie) predstavuje definitívne riešenie ústavnoprávných otázok v konkrétnej veci, a preto musí byť všeobecným súdom rešpektovaný a verne vykonaný v ďalšom štádiu konania.

Sťažovateľ v sťažnosti tiež namietal, že v napadnutom uznesení najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil v dôsledku zistenia procesnej vady majúcej za následok odňatie možnosti účastníka konať pred súdom podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), pričom sa vôbec nezaoberal argumentáciou sťažovateľa, ktorá sa týkala *„predovšetkým neprípustnosti podania mimoriadneho dovolania z dôvodu, že žalobca nesplnil jednu zo základných a potrebných podmienok, t. j. že sám ako účastník konania nepodal riadne dovolanie, a to i napriek tomu, že takéto riadne dovolanie mohol podať podľa ust. § 237 písm. f) OSP a § 238 ods. 1 OSP.*

Práve v tejto okolnosti spočíva arbitrárnosť postupu Najvyššieho súdu SR, ktorý v rámci konania o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora zrušením rozsudku KS Prešov z dôvodu, pre ktorého bolo možné zrušiť napadnuté rozhodnutie prostredníctvom iného právneho prostriedku nápravy (riadneho dovolania podaného žalobcom do 1 mesiaca od právoplatnosti rozsudku Krajského súdu Prešov), zasiahol neprípustným spôsobom do právoplatne skončeného konania prekračujúc účel a zmysel ústavných limitov ustanovených pre prípustnosť zásahu do právoplatne skončeného konania prostredníctvom mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom.“

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako i právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 M Obdo 3/2013 z 30. júna 2014 porušené bolo, predmetné uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu trovy konania.

Najvyšší súd v namietanom uznesení v jeho relevantnej časti uviedol:

„Podľa ustanovenia § 243e ods. 1 O. s. p., ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Dovolací súd je toho názoru, že v konaní došlo k vade podľa § 237 písm. f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnemu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania.

Podľa ustanovenia § 213 ods. 3 O. s. p., ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám.

Z obsahu spisu vyplýva, že po predložení spisu Krajskému súdu v Prešove na rozhodnutie o odvolaní žalovaného a žalobcu, nariadil Krajský súd v Prešove pojednávanie na 25. septembra 2012. Zo zápisnice z pojednávania (č. l. 515) je zrejmé, že predseda senátu po tom, čo podal správu o priebehu konania, oboznámil a prečítal zmluvu o dielo, v súvislosti ktorou položil stranám niekoľko otázok. Následne predseda senátu v súvislosti s § 213 ods. 2 O. s. p. poučil strany o tom, že bude aplikovať ust. § 508 a § 558 Obchodného zákonníka a § 40 Autorského zákona a ponechal im dostatočnú lehotu na vyjadrenie sa k použitiu uvedených ustanovení. Zo zápisnice o pojednávaní z 13. novembra 2012 (č. l. 535) je zrejmé, že predseda senátu oboznámil podania, ktoré boli súdu zaslané a v tejto súvislosti sa vyjadrili zástupcovia žalobcu aj žalovaného. Následne súd vyhlásil predmetný rozsudok, v ktorého písomnom vyhotovení odvolací súd

uviedol, že na základe písomných vyjadrení účastníkov konania, na základe obsahu zmluvy o dielo, ktorá na odvolacom pojednávaní bola prečítaná a na základe takto vykonaného dokazovania žalobca potvrdil, že predmetom zmluvy o dielo bolo vypracovanie žiadosti o poskytnutie finančného príspevku a súčasne aj projektový spis.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názor, že na základe obsahu uvedených zápisníc nemožno dospieť k záveru, že na pojednávaniach boli vykonané dôkazy v zmysle § 120 a nasl. O. s. p.

Priebeh odvolacieho konania upravujú ust. § 215 a § 216 O. s. p. Podanie správy o priebehu doterajšieho konania a oboznámenie s dokazovaním, vykonaným súdom prvého stupňa, nemožno považovať za doplnenie alebo zopakovanie dokazovania, keďže ide o povinnosť, ktorá vyplýva odvolaciemu súdu z ustanovenia § 215 O. s. p. Za dôkaz nemožno považovať ani vyjadrenia zástupcov účastníkov a účastníkov konania na otázky súdu, ktorých účelom je len vysvetlenie skutkového deja V danom prípade odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 220 O. s. p. bez toho, aby zopakoval, príp. doplnil dokazovanie spôsobom, uvedeným v § 120 a nasl. O. s. p. Odvolací súd však nepostupoval zákonom predpísaným spôsobom a v konaní došlo k vade podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. “

Analogické sťažnosti fyzických alebo právnických osôb týkajúce sa problematiky uvedenej v tejto časti uznesenia boli postupne pridelené všetkým senátom ústavného súdu, pričom z ich doterajšej rozhodovacej činnosti vyplýva, že ústavný súd dospel v obdobných prípadoch k odlišným právnym záverom.

II.

Rozhodnutia senátov Ústavného súdu Slovenskej republiky v porovnateľných právnych veciach podporujúce tento návrh

Z hľadiska prehľadu vývoja rozhodovacej činnosti ústavného súdu v obdobných veciach možno uviesť:

- Uznesením sp. zn. I. ÚS 136/06 z 11. apríla 2006 ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť [REDACTED], ktorou sa domáhal vyslovenia porušenia

svojich práv uznesením najvyššieho súdu, ktorým tento zastavil konanie o mimoriadnom dovolaní dôvodiac, že ochrana práv a zákonom chránených záujmov osôb vyžaduje intervenciu formou mimoriadneho dovolania vtedy, ak sám účastník využil všetky právom predpokladané prostriedky na zvrátenie stavu založeného rozhodnutím porušujúcim zákon. Ústavný súd súčasne vyslovil názor, že otázka posúdenia podmienok konania o mimoriadnom dovolaní je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo nemôže viesť k záveru o porušení označených práv.

- V uznesení sp. zn. III. ÚS 268/06 z 23. augusta 2006 ústavný súd konštatoval, že generálny prokurátor môže podať mimoriadne dovolanie, len ak ochranu práv a právom chránených záujmov fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorá sa jeho podania podnetom domáha, nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

- Z uznesenia sp. zn. III. ÚS 331/06 z 19. októbra 2006 vyplýva, že podľa názoru ústavného súdu ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je prípustná len subsidiárne, t. j. vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania mimoriadneho dovolania, neúspešne využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov alebo takéto právne prostriedky nemala k dispozícii, prípadne boli tu objektívne prekážky, ktoré jej znemožnili ich využitie. Z tohto zákonného predpokladu vyplýva významné obmedzenie prípustnosti mimoriadneho dovolania.

- V uznesení sp. zn. II. ÚS 19/08 zo 16. januára 2008 ústavný súd konštatoval, že ochrana práv a právom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu zásadne vyžaduje intervenciu (mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora) vtedy, ak sám účastník konania využil všetky právom predpokladané prostriedky na zvrátenie stavu založeného rozhodnutím porušujúcim zákon, no nebol úspešný. Nie je však daná vtedy, ak sám podnecovateľ mimoriadneho dovolania v konaní predchádzajúcom podaniu mimoriadneho dovolania opomenul hájiť svoje práva najmä nepodaním niektorého z opravných prostriedkov vrátane dovolania.

- Obdobné právne závery v zásade vyslovil ústavný súd v uzneseniach sp. zn. IV. ÚS 200/09 zo 4. júna 2009, sp. zn. II. ÚS 391/09 z 26. novembra 2009 a sp. zn. II. ÚS 280/2010 zo 17. júna 2010.

- Nálezom sp. zn. II. ÚS 185/09 z 12. novembra 2009 ústavný súd vyslovil porušenie základného práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a namietaný rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 M Cdo 5/2008

zo 14. októbra 2008 (ktorým najvyšší súd zrušil napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV v exekučnom konaní) zrušil konštatujúc, že mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení vytýkaných v mimoriadnom dovolaní.

- Nálezom sp. zn. III. ÚS 179/2013 z 18. júla 2013 ústavný súd vyslovil porušenie označených práv sťažovateľa [REDAKOVANÉ] uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 MObdo 4/2012 z 31. októbra 2012 (ktorým zrušil namietaný rozsudok odvolacieho súdu z dôvodu zistenia procesnej vady majúcej za následok odňatie možnosti konať pred súdom) a uvedené rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie poukazujúc na právne závery obsiahnuté v uznesení ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 57/99 z 19. júla 2000, na základe ktorých dospel k záveru, že princíp stability súdneho rozhodnutia vyjadrený jeho právoplatnosťou vyplýva z princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu. Takýmto postupom, ktorým najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu len z dôvodu, pre ktorý mohla sama žalobkyňa podať dovolanie, sa najvyšší súd odchyľil od ústavne súladného výkladu aplikovaného zákonného ustanovenia o mimoriadnom dovolaní (§ 243e ods. 1 OSP).

- Nálezom sp. zn. III. ÚS 307/2012 z 12. februára 2013 ústavný súd konštatoval porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 M Cdo 11/2010 z 31. januára 2012 [ktorým zrušil predchádzajúce rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa z dôvodu naplnenia vady konania podľa § 237 písm. f) OSP] a súčasne predmetné rozhodnutie zrušil. Ústavný súd poukazujúc na svoju judikatúru dospel k záveru, že žalovaná mohla rozsudok krajského súdu dôvodne napadnúť dovolaním z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 OSP, a teda že nápravu porušenia svojich práv mohla okrem mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom dosiahnuť aj sama, a to podaním dovolania.

Pozornosti ústavného súdu neuniklo, že problematikou prípustnosti mimoriadneho dovolania, avšak menej podrobným spôsobom, sa zaoberal už v uznesení sp. zn. PL. ÚS 57/99 z 1. júla 2000, ktorým v súvislosti s konaním o súlade napadnutých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku týkajúcich sa mimoriadneho dovolania s ústavou pri analýze mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyslovil:

„Mimoriadne dovolanie môžeme považovať za ďalší mimoriadny opravný prostriedok. Je to však napriek tomu dovolanie, ktoré je mimoriadne výlučne z dôvodu, že na jeho podanie je procesne legitimovaný iba generálny prokurátor a je zásadne obmedzené len na prípady, v ktorých nemožno podať dovolanie účastníkom konania. Inak, tak ako to potvrdzuje aj zákon, platí pre mimoriadne dovolanie a mimoriadne dovolacie konanie tá istá procesná úprava, ako je to pri dovolaní podanom účastníkom konania (§ 242 až 243c OSP, kde sa síce ustanovuje o primeranom použití, ale v podstate ide o priame použitie týchto ustanovení).

Účel mimoriadneho dovolania spočíva v odstránení nezákonnosti, ktorej sa dopustil súd v konaní podľa Občianskeho súdneho poriadku, pričom toto odstránenie nezákonnosti vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu. Tento účel mimoriadneho dovolania je v súlade s účelom občianskeho súdneho konania vyjadreného v § 1 OSP. Súčasne tento účel sleduje ochranu účastníka pred dôsledkami nespravodlivého procesu, konania, ktoré trpí základnými procesnými pochybeniami a postupmi súdov, znamenajúcimi až porušenie práva na súdnu ochranu. Tento záver podľa názoru ústavného súdu potvrdzujú dôvody mimoriadneho dovolania ustanovené § 243f OSP.

Ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je prípustná len subsidiárne, t. j. vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania mimoriadneho dovolania, neúspešne využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov [s výnimkou dovolania – § 243f ods. 2 písm. c) OSP] alebo takéto právne prostriedky nemala k dispozícii, tak ako to je vo veciach správneho súdnictva, kde nie je prípustné (až na výnimku) ani odvolanie, alebo jej bolo zákonnými prekážkami znemožnené využiť tieto právne prostriedky nápravy. Z tohto zákonného predpokladu vyplýva významné obmedzenie prípustnosti mimoriadneho dovolania, ktoré zabezpečuje jeho výnimočnosť v súlade s teoretickou podstatou mimoriadneho opravného prostriedku.“

III.

Odchylné právne názory, ku ktorým dospeli jednotlivé senáty ústavného súdu

V náleze sp. zn. I. ÚS 178/08 zo 4. februára 2009 ústavný súd rozhodol o porušení označených práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 10/2007 z 27. augusta 2007, ktorým tento konanie o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora proti rozsudku súdu prvého stupňa zastavil s odôvodnením, že ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je prípustná len subsidiárne, t. j. len vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha mimoriadneho dovolania, neúspešne využila všetky zákonom dovolené a efektívne opravné prostriedky. Nepodanie riadneho opravného prostriedku účastníkom konania považoval najvyšší súd za neodstrániteľnú prekážku súdneho konania. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že povinnosť vyčerpať riadne opravné prostriedky pred podaním mimoriadneho dovolania nevyplýva zo žiadneho z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Generálny prokurátor je teda oprávnený napadnúť mimoriadnym dovolaním aj také právoplatné rozhodnutie okresného súdu, proti ktorému žiaden z účastníkov nepodal prípustný, teda riadny opravný prostriedok. Ak najvyšší súd zastavil konanie o mimoriadnom dovolaní, porušil tým ústavou garantované právo dotknutého účastníka na riadny proces, a preto ústavný súd využijúc svoje kasačné oprávnenie zrušil posudzované rozhodnutie najvyššieho súdu.

Uznesením sp. zn. IV. ÚS 35/2012 z 19. januára 2012 ústavný súd odmietol sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], v ktorej namietala porušenie svojich základných a iných práv postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 M Obdo 4/2009 z 12. mája 2010, ktorým zrušil predchádzajúce rozhodnutie krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu, z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Ústavný súd konštatoval, že judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), na ktorú sťažovateľka v sťažnosti poukazovala, nie je v tejto veci aplikovateľná, pretože dovolanie podal generálny prokurátor na podnet účastníka konania, pri výkone tejto právomoci bol obmedzený zákonnou lehotou na jeho podanie a zákonnými podmienkami ustanovenými na podanie mimoriadneho dovolania. V tejto veci však je potrebné zohľadniť skutočnosť, že najvyšší súd konštatoval naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 243f ods. 1

písm. b) a c) OSP (teda, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Sťažovateľka v záujme ochrany svojich práv podala sťažnosť na ESLP, ktorá bola prijatá na ďalšie konanie a je vedená pod číslom 72493/10.

Obdobne ústavný súd rozhodol vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 507/2010 o sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Obdo 5/2008 z 12. augusta 2009 (sťažnosť sťažovateľky bola ESLP prijatá na ďalšie konanie a je vedená pod číslom 42533/11), ako aj vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 421/2012 o sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorou namietala porušenie svojich označených práv zaručených ústavou, Listinou základných práv a slobôd a dohovorom uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 M Cdo 1/2011 z 30. apríla 2012 (sťažnosť sťažovateľky bola prijatá na ďalšie konanie ESLP pod č. 25132/13).

IV.

Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Z dôvodu nejednotnosti senátov občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu pri aplikácii ustanovenia § 243e ods. 1 OSP na základe podnetu generálneho prokurátora prijalo občianskoprávne kolégium zjednocujúce stanovisko k výkladu tohto procesného ustanovenia, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2008 pod č. 36 v tomto znení:

„Podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom nie je podmienené využitím riadneho opravného prostriedku účastníkom konania.

Mimoriadnym dovolaním v zmysle ustanovenia § 243e O. s. p. môže generálny prokurátor napadnúť aj právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa.“

Napriek uvedenému zjednocovaciemu stanovisku občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu boli aj v nasledujúcom období najvyšším súdom vydané rozhodnutia,

ktoré ho nerešpektovali (napr. uznesenia sp. zn. 1 M Obdo V 2/2011 z 27. septembra 2012, sp. zn. 4 M Cdo 16/2007 z 27. januára 2009 a sp. zn. 4 M Cdo 19/2008 z 27. januára 2009).

V.

Relevantná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva

Na podporu navrhovaného stanoviska ústavný súd poukazuje na judikatúru ESLP, ktorý opakovane dospel k názoru, že v dôsledku zrušenia právoplatného a záväzného súdneho rozhodnutia došlo k porušeniu čl. 6 dohovoru v prípadoch, v ktorých na základe procesného úkonu osoby odlišnej od účastníkov konania, a to hoci aj na podnet niektorého z účastníkov konania, došlo ku zrušeniu právoplatného a záväzného súdneho rozhodnutia (napr. vo veci Kutepov a Anikeenko proti Rusku, rozsudok z 25. októbra 2005, kde výkon právomoci požiadať o mimoriadny prieskum spočíval výlučne na voľnej úvahe úradníka a na jeho posúdení, či ten ktorý prípad vyžaduje mimoriadny prieskum). Inštitút veľmi podobný mimoriadnemu dovolaniu upravenému v Občianskom súdnom poriadku bol predmetom skúmania ESLP vo veci Tripon proti Rumunsku (rozsudok z 23. septembra 2008). V odseku 20 predmetného rozhodnutia ESLP konštatoval, že v skúmanom prípade generálny prokurátor nekonal na základe vlastnej iniciatívy, ale konal na základe žiadosti jednej zo strán sporu, pričom v danom prípade išlo o spor súkromnoprávny a navyše obom účastníkom konania prislúchalo rovnaké oprávnenie požiadať generálneho prokurátora o iniciovanie prieskumného konania. Európsky súd pre ľudské práva v predmetnom prípade nepripísal žiadnu dôležitosť tomu, že obe strany mohli požiadať generálneho prokurátora o intervenciu v ich súkromnoprávnom spore. Európsky súd pre ľudské práva zásah generálneho prokurátora do takéhoto súkromnoprávneho súdneho konania označil za priťažujúci faktor, pretože, hoci tento štátny úradník konal na základe podnetu účastníka súdneho konania, podanie mimoriadneho dovolania bolo ponechané výlučne na voľnej úvahe generálneho prokurátora. Európsky súd pre ľudské práva v danej veci preto dospel k záveru, že zrušenie dotknutého právoplatného a záväzného rozhodnutia porušilo sťažovateľovo právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Európsky súd pre ľudské práva konštatoval porušenie princípu právnej istoty a v dôsledku toho aj práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v prípadoch, keď preskúmaný mimoriadny opravný prostriedok nebol prístupný pre účastníkov súdneho konania, ale bol dostupný iba generálnemu prokurátorovi a v dôsledku jeho podania príslušný súd zmaril celé súdne konanie, ktoré sa skončilo právoplatným súdnym rozhodnutím, ktoré predstavovalo *res iudicata* (porovnaj *Tripon* proti Rumunsku, rozsudok z 23. septembra 2008, § 22; *Brumarescu* proti Rumunsku, rozsudok z 28. októbra 1999, § 62; *Cornif* proti Rumunsku, rozsudok z 11. januára 2007, § 29– § 30).

Vo veci *Asito* proti Moldavsku (rozsudok z 8. novembra 2005, § 48– § 49) sa EŠLP zaoberal obdobným právnym inštitútom, ako je mimoriadne dovolanie upravené v Občianskom súdnom poriadku, a to návrhom na zrušenie, prostredníctvom ktorého mohol generálny prokurátor napadnúť akékoľvek konečné rozhodnutie súdu. Týmto postupom bolo možné docieľiť zrušenie konečných a vykonateľných súdnych rozhodnutí a EŠLP vyslovil, že takýto postup predstavuje porušenie princípu právnej istoty. Európsky súd pre ľudské práva zároveň konštatoval porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z relevantnej judikatúry EŠLP tiež vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany dohovoru musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 dohovoru. Európsky súd pre ľudské práva sa vo veci *Sitkov* proti Rusku (rozsudok z 18. januára 2007) odvolal na § 77 v rozsudku vo veci *Sovtransavto Holding* proti Ukrajine, podľa ktorého *„súdne systémy, pre ktoré je charakteristické námietkové konanie (objection procedure), predstavujúce možnosť opakovaného zrušenia konečných rozsudkov..., sú ako také nezlučiteľné s princípom právnej istoty, ktorá je jedným zo základných aspektov právneho štátu pre účely čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“*. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. Vo vzťahu k zrušovaniu právoplatných a záväzných súdnych rozhodnutí je judikatúra EŠLP konštantná (ustálená). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej rozhodovacej činnosti v mnohých prípadoch uviedol, že *„nevidí dôvod, pre ktorý by sa mal odchýliť od svojej predchádzajúcej judikatúry“* (porovnaj rozsudok *Ryabykh* proti Rusku z 24. júla 2003, *Sovtransavto Holding* proti Ukrajine, rozsudok z 25. júla 2002) a ohľadom zrušenia právoplatného a záväzného rozsudku v posudzovaných prípadoch vyslovil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru. Európsky súd pre ľudské práva tak

v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval preto porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru v tých prípadoch, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci oproti právnemu názoru vnútroštátnych súdov, ktoré vec s konečnou platnosťou prerokovali a meritórne rozhodli (porovnaj Roseltrans proti Rusku, rozsudok z 21. júla 2005, § 27).

Európsky súd pre ľudské práva vo veci Abdullayev proti Rusku (rozsudok z 11. februára 2010) zdôraznil, že v záujme právnej istoty implicitne zahrnutej v čl. 6 dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných väd. Podľa názoru vysloveného ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory (dve odlišné právne posúdenia), a ESLP dospel k záveru, že takýto dôvod nemožno považovať za opodstatnený pre znovuposúdenie veci.

Vo veci Sutyazhnik proti Rusku (rozsudok z 23. júla 2009, § 36) ESLP judikoval, že predpokladom, aby bolo možné, resp. dokonca aby bolo žiaduce preskúmať určité rozhodnutie, ktoré predstavuje res iudicata, je, že nastalo také závažné pochybenie, v dôsledku ktorého by sa vyžadovalo preskúmanie rozhodnutia predstavujúceho res iudicata. V prípade Cornif proti Rumunsku (rozsudok z 11. januára 2009, § 29) ESLP uviedol: „Súd preto dospel k záveru, že ide o typický prípad existencie dvoch odlišných právnych názorov na ten istý predmet konania, čo v žiadnom prípade neoprávňuje zrušenie právoplatného a záväzného rozhodnutia... Navyše, v danom prípade týkajúcom sa právneho sporu medzi súkromnoprávnymi subjektmi nič nepredstavovalo okolnosti tak podstatného a závažného záujmu, ktoré by oprávňovali zrušenie právoplatného rozhodnutia v súlade s princípmi vyslovenými vo veci Ryabikh (Ryabikh, § 52).“ V zmysle judikatúry ESLP bola opodstatnenosť použitia mimoriadneho opravného prostriedku pre účely zrušenia súdneho rozhodnutia a prípustnosť odklonu od zachovania princípu právnej istoty uznaná v prípadoch, keď v priebehu konania došlo k závažným procesným pochybeniam konajúcich súdov, t.j. k vadám konania, avšak nie v prípadoch odlišného hodnotenia skutkového stavu a odlišných skutkových a právnych záverov niektorého z účastníkov konania oproti skutkovému a právnemu posúdeniu vyslovenému súdom v rámci riadneho konania.

Európsky súd pre ľudské práva sa zaoberal zlučiteľnosťou mimoriadneho opravného prostriedku s čl. 6 ods. 1 dohovoru v týchto prípadoch:

Ukraine-Tyumen proti Ukrajine (rozsudok z 22. novembra 2007, § 40): „*Absencia akýchkoľvek osobitných okolností, ktoré by mohli odôvodňovať oprávnenosť použitia mimoriadneho opravného prostriedku... je postačujúca na to, aby Súd vyslovil, že právo na súd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo porušené.*“

Sutyazhnik proti Rusku (rozsudok z 23. júla 2009, § 33): „... *Mimoriadny prieskum sa nesmie uplatňovať ako zastreté odvolanie (appeal in disguise), a samotná možnosť existencie dvoch právnych názorov na predmet konania nie je dôvodom pre opätovné posúdenie veci. Odkloniť sa od tohto princípu je možné iba tam, kde je to nevyhnutné z dôvodu okolností podstatného a závažného významu.*“

Eugenia a Doina Duca proti Moldavsku (rozsudok z 3. marca 2009, § 28): „*Sťažovatelia namietali porušenie princípu právnej istoty, pričom sa spoliehali na čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Sťažovatelia mali za to, že opravné revízne konanie z hľadiska svojej podstaty predstavovalo konanie o odvolaní (appeal in disguise), pretože I. A. a S. A. sa výlučne snažili dosiahnuť nariadenie opätovného prejednanja veci, jej posúdenie a nové rozhodnutie.*“

Bulgakova proti Rusku (rozsudok z 18. januára 2007, § 34): „... *Dohovor zásadne umožňuje „znovuotvorenie“ právoplatne rozhodnutých konaní v prípade, ak vyjdú najavo nové skutočnosti. Akokoľvek, preskúmanie rozhodnutia by sa malo uplatniť za účelom nápravy hrubých (veľkých) pochybení súdu..., a nie iba ako inštitút predstavujúci vo svojej podstate odvolanie.*“

Uvedená judikatúra ESLP bola premietnutá do Návrhu Odporúčania o úlohe prokurátorov v netrestnej oblasti, ktorý má byť predmetom rokovania Výboru ministrov Rady Európy v nasledujúcom období. Vo vzťahu k mimoriadnemu dovolaniu má význam bod 22, v ktorom sa uvádza: „*Za účelom dosiahnutia súladu s princípmi právnej istoty a res iudicata, dôvody, na základe ktorých môže prokurátor podať návrh na preskúmanie konečného rozhodnutia súdu by mali byť obmedzené na výnimočné prípady a preskúmanie by malo byť vykonané v rozumnej lehote. Účastníci konania by mali byť informovaní a ak si to želajú, mali by sa zúčastniť prieskumného konania.*“

VI.

Na neverejnom zasadnutí I. senátu ústavného súdu 1. októbra 2014 tento senát predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa, ktorú uznesením sp. zn. I. ÚS 590/2014 prijal na ďalšie konanie, keďže nezistil žiadne dôvody na jej odmietnutie uvedené v § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Pri predbežnom prerokovaní tejto sťažnosti sa I. senát ústavného súdu oboznámil s odôvodnením jednotlivých rozhodnutí senátov ústavného súdu uvedených v časti II. a III. tohto rozhodnutia a tiež so zjednocujúcim stanoviskom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. 36/2008.

Vychádzajúc z uvedených zistení I. senát ústavného súdu po posúdení týchto právnych názorov dospel k záveru, že pri rozhodovaní o ďalších porovnateľných sťažnostiach sťažovateľov, teda aj vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 590/2014, je potrebné vychádzať z týchto právnych názorov:

1. Uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky priamo dostupné účastníkovi konania v prípade závažných pochybení na strane súdu, a to prostredníctvom niektorého z dovolacích dôvodov zakotvených v § 237 OSP, v zmysle ktorého *„dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov; b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania; c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený; d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie; e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný; f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát“*. Ide o tzv. dôvody zmätočnosti rozhodnutia.

2. V prípade existencie niektorého z už uvedených dovolacích dôvodov má samotný účastník konania k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok v podobe dovolania, ktoré

môže úspešne využiť aj v prípadoch, keď je podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku procesne neprípustné. Ak nejde o takéto závažné pochybenia konajúcich súdov, je uplatnenie mimoriadneho dovolania nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

3. Rovnaká zásada platí aj pri posudzovaní vyčerpania riadnych opravných prostriedkov účastníkmi konania, ktoré môžu účinne využiť v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (odpor, odvolanie) na ochranu svojich práv a právom chránených záujmov.

4. V týchto prípadoch je potrebné rešpektovať zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorá zdôrazňuje vlastné pričinenie účastníkov konania o ochranu svojich práv, keď požaduje, aby svoje procesné oprávnenia uplatňovali včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou, teda dôsledne sledovali svoje subjektívne práva a robili také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu.

5. Jedným zo základných princípov právneho štátu je princíp právnej istoty, ktorého zákonným naplnením v rámci civilného konania je inštitút právoplatnosti súdnych rozhodnutí, teda ich záväznosť a zásadná nezmeniteľnosť.

6. Snaha presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť konečného meritórneho rozhodnutia vyneseneho v občianskom súdnom konaní bez ohľadu na nezmeniteľnosť a záväznosť súdneho rozhodnutia je legitímna v okamihu, keď sa v konaní alebo v rozhodnutí vyskytnú také pochybenia, ktoré sú v príkrom rozpore s ústavnými princípmi platiacimi v civilnom procese, pričom tieto pochybenia nie sú riešiteľné inak, než použitím mimoriadneho opravného prostriedku.

Ústavný súd v súvislosti s rozhodovaním o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, v ktorých sa namietajú odlišnosti v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a nahrádzať tak funkciu, ktorú zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) zveruje najvyššiemu súdu (jeho plénu a kolégiám), ktorej súčasťou je aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01).

Jednou z primárných úloh ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je chrániť ústavné princípy, v prvom rade generálny princíp právneho štátu vyvoditeľný z čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorého integrálnou súčasťou je aj princíp právnej istoty. V tejto súvislosti I. senát ústavného súdu zdôrazňuje, že z ústavného hľadiska nie je dlhodobejšie akceptovateľný stav, keď sa k určitej právne významnej otázke rozdielne vyjadri niektorý zo senátov ústavného súdu a zároveň tiež niektoré z kolégií najvyššieho súdu v stanovisku k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vydaného podľa § 22 ods. 1 zákona o súdoch, pričom toto stanovisko nie je rešpektované ani v nasledujúcom období všetkými senátmi najvyššieho súdu. Takýto stav je totiž v rozpore s princípom právnej istoty, a preto je úlohou (pléna) ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti čo najskôr takýto rozpor právne relevantným spôsobom odstrániť. K právne relevantným spôsobom odstránenia takéhoto rozporu patrí postup podľa § 6 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného I. senát ústavného súdu, zdôrazňujúc zásadu, podľa ktorej každý si má strážiť svoje práva (*vigilantibus iura*), a prihliadajúc na výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako opravného prostriedku, dospel k záveru, že pre účely rozhodovania o sťažnosti sťažovateľa vedenej pod sp. zn. I. ÚS 590/2004 považuje za potrebné vyjadriť svoj právny názor takto:

„Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov.“

VII.

Podľa § 6 zákona o ústavnom súde senát, ktorý v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou dospeje k právnemu názoru odchylnému od právneho názoru vyjadreného už v rozhodnutí niektorého zo senátov, predloží plénu ústavného súdu návrh na zjednotenie

odchylných právnych názorov. Plénum ústavného súdu rozhodne o zjednotení odchylných právnych názorov uznesením. Senát je v ďalšom konaní viazaný uznesením pléna ústavného súdu.

Vzhľadom na skutočnosť, že I. senát ústavného súdu v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou (rozhodovaním o sťažnosti vedenej pod sp. zn. I. ÚS 590/2014, pozn.) dospel k právnym názorom, ktoré sú odchylné od právnych názorov, na ktorých sú založené niektoré doterajšie rozhodnutia senátov ústavného súdu, predkladá pred rozhodnutím vec plénu ústavného súdu, aby rozhodlo o zjednotení odchylných právnych názorov podľa § 6 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené I. senát ústavného súdu navrhol, aby plénum ústavného súdu rozhodlo o zjednotení odchylných právnych názorov senátov tak, že si osvojí jeho už uvedené právne názory a premietne ich do výroku tohto uznesenia.

Plénum ústavného súdu preskúmalo právne názory I. senátu ústavného súdu k právnym problémom vyplývajúcim zo sťažnosti sťažovateľa a stotožňujúc sa s jeho argumentáciou vyjadrenou v časti IV tohto uznesenia prijalo k zjednoteniu odchylných právnych názorov stanovisko uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Senáty ústavného súdu budú v zmysle § 6 poslednej vety zákona o ústavnom súde pri rozhodovaní o ďalších obdobných veciach viazané týmto uznesením ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2015